

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Antiquae Lectionis Tomus ...

In Qvo XVI. Antiqua Monumenta Ad Historiam Mediae Aetatis Illustrandam,
Nunquam Edita

Canisius, Heinrich

Ingolstadii, 1601

De Ethicone, Qui Fundavit Birgoia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64144](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64144)

gardi, ex qua tres filios Lotharium, Pipinum, & Ludovicum
cum progeniuit, duxit vxorem; quæ genuit Carolum Caroli
uum, qui in diuisione Imperij regnum Francorum obtinuit,
nuit, & XLV. annis strenuiffimè rexit, fratribus suis Lothario
& Ludovico in Italia & Alamannia regnantibus, post
mo Pipino defuncto.

3. DE ETHICONE, QVI FVN-

dauit Birgoia.

ETICHO huius Iuditæ frater patri defuncto pius heres
successit, qui genuit filium, HEINRICVM nomine
Hic itaque Heinricus cum ad militares annos peruenisset
& suæ voluntatis compos fieret, ignorante patre ad Imperatorum
ratorem se contulit. Cumque illi summa familiaritate
ciaretur, & totius Imperij vires, terminos eius circumspiciendo
& pertranscundo cognosceret, tandem consilio Pipini Imperatoris
cipum, & maxime ipsius Imperatoris instinctu, homagium
ei & subiectionem fecit, & in beneficio quatuor milia manerum
suum in superioribus partibus Bauariæ ab eo susceptum
Quod cum pater eius percepisset, iratus, nobilitatem suam
& libertatem nimis esse declinatam, ultra quam credidisset
sit consternatus animo dolorem suum omnibus suis circumstantibus
exposuit. Et assumptis XII. ex illis, infra montana adiacentia
lam, quæ dicitur AMBERGO (regalibus ædificiis & possessionibus
nibus ditissimis relictis) secessit, & ibi non amodo vixit
filium suum consenuit. Cœpit & ibidem collectis maneribus
chis cellam construere. In qua etiam postmodum cum X. milibus
suis humatus requiescit. Heinricus autem volens omnibus
modis dolorem patris mitigare, prouinciam eius fugit, & tamen
tamen solatium necessitudinis ei subtraxit: omnia enim
sua illi confinia ex integro ad ministrandum ei subiecit.

inde comperta Patris morte Henricus considerans locum, ubi cella incepta fuerat, incommodum & difficile claustralibus, ad villam quæ dicitur ALTENMVNSTER, ubi sanctus ALTO Confessor requiescit, supradictos Monachos cum omnibus suis transfuxit, & Abbatiam ibi satis religiosam & diuitem perfecit. Postea & in ALTORFENSI villa Abbatiam cum Sanctimonialibus in loco, ubi nunc Parochialis Ecclesia est, construxit. Idem verò Henricus uxorem duxit de Hohuvarte in Bauaria, Beatam nomine, ex qua tres filios genuit, sanctum Conradum Constantiensem Episcopum, Etiochonem, & Rudolfum. Sanctus igitur Conradus in Episcopatum promotus, patrimonium, quod à patre possederat Altdorf, & VVolptesvvende, Berge, Fronhouen, cum suis attinentiis, & omnia ultra fluuium nostrum Stutzina sita, sicut ad nos hodie pertinent, fratri suo Rudolfo per concambium donauit, & ipse ab eo remotiora recepit, id est Eüfilingen, Andiliungen, cum omnibus appendiciis suis & in Alsatia Colmir, & infra Retiam Curientem * amidis fluminis Lugenetz. Quæ omnia Ecclesie suæ Constantiensi, partim fratribus maioris Ecclesie ad meliorationem præbendæ, partim fratribus illis, quos canonicè in Ecclesia sancti Mauritij ordinauerat, contradidit.

Eticho frater eius sine legitimi matrimonij copulatione de hac vita discessit, & Constantiæ iuxta supradictam Ecclesiam sepultus est. Genuit tamen ex quadam de ministralibus suis filiam, quam frater eius Rudolphus libertate donatam pro amore fratris cuidam nobili de Retia Curienti cum largis prædiis copulauit. Ex qua illi de Herili Sella, de Vstera, de Raprechcesvillare & eorum cognatio descenderunt.

¶

Z 3

DE

MCCLXXX
SII
umg umg
SIV
24